

Den kristna begravningen har ett budskap

1 november 2012 kl 15:20 , uppdaterad: 1 november 2012 kl 21:37 **REPLIK | BEGRAVNINGAR**

Begravningsgudstjänsten ska inte göras till något den inte är.

Anna Sophia Bonde

Det är helt sant, som Sara Pellving skriver i sin Brännpunktsartikel [1/11](#), att i en **kristen begravningsgudstjänst så handlar det mer om Jesus än den avlidne**. Det är inte konstigt att man som sekulariserad tycker denna "asymmetri" är märklig. Men **vad beror den på?**

Den kristna tron grundar sig i hoppet om att det som hände Jesus, alltså att Gud väckte honom från döden, också angår oss andra. Tanken är att om uppståndelse från döden var möjlig för Jesus är den också möjlig för oss, "vanliga" människor. Då är **döden inte slutet på den mänskliga existensen**, då finns det – som Britt G Hallqvist skriver i en psalm – "nåd för nya världar, mycket större än den här", världar och tider dit vi också är inbjudna. Det står var och en fritt att tycka att dessa tankar är snömos, inbillning och önsketänkande men inte desto mindre är det på grund av dem som den kristna begravningsgudstjänsten ser ut som den gör och har sin särskilda betoning.

Detta får till följd att det är min uppgift som officiant att i griftetalet inte främst beskriva den dödes liv och förtjänster utan att inlemma honom i det kristna hoppet, att berätta om kyrkans tro i detta avseende och visa de anhöriga att inbjudan gäller också dem: Guds inbjudan, att vägen till himlen står öppen, genom Jesus Kristus och det Han åstadkom för oss. Att det är en gåva som vi får ta emot, men också att valet är vårt om vi vill öppna presenten eller inte.

Återigen: man kan avfärda dessa tankar och gör man det förstår jag att man kan ha alla möjliga invändningar mot den kristna begravningsgudstjänsten men man kan inte säga att den är inkonsekvent: den håller vad den lovar. **Att klandra den för att den inte är mer "personlig" är att försöka göra den till något den inte är, det vore lite som att kräva vetenskaplig stringens av en diktsamling.**

Sedan tror jag att den fråga Sara Pellving tar upp, om **vikten av att samlas kring och minnas de avlidna, att låta dem få utrymme, framför allt är ett symptom på vår livsstil idag**. Många av oss bor och lever långt bort från våra anhöriga och önskar kanske ibland att vi skulle kunna ta större ansvar för dem när de blir gamla. Kanske infinner sig då och då **känslor av skuld** och också oro inför vår egen ålderdom: kommer någon att ta hand om oss, eller kommer vi att sitta där ensamma på äldreboendet, dag ut och dag in?

Är det därför så att den döde liksom kommer i skymundan så är det nog inte begravningsgudstjänstens "fel" utan beror snarare på att allt sådant som har med

Åldrande och död att göra inte riktigt ryms i vårt moderna livspussel. Det tar för lång tid, är smärtsamt och omständligt och tillhör, inte för inte, den sektor vi kallar "tärande". Det stämmer säkert att vi ofta inte ger oss tillräckligt med tid för våra döda, att minnas dem och hedra dem, men det förefaller mig vara ett större problem att vi så ofta inte orkar med dem när de ännu är i livet.

ANNA SOPHIA BONDE

präst i Lunds stift, inspiratör Frimodig kyrka